

Κί' όταν ἤχησῃ, Μπούμπουλη, 'στό πέλγος φωνή :
 αάπ' ἄκηρ σ' ἄκηρ χαλασμός, κτυπάτε, παλληκάρια,
 σκυλόνις τους δανειστάς μί καραβιού σκονί
 και ρίξε τους νά κάνουν μπλούμ και νά τούς φῶν τὰ ψάρι.

Ε'

Φ.—Καλότυχα τὰ γράμματα καθένος ἄς τὰ 'πῆ
 μί σένα τὸν Καλλιρροῦ, λογάδα τσιλεπῆ,
 ποῦ κι' εὐπατρίδη ντισταγκί τῶν 'Αθηνῶν σί λίνε
 κι' ὁ σιρ Τρικοῦπης χάνεται μ' αὐτοὺς τοὺς εὐπατρίδας,
 κι' ἂν εὐπατρίδης ἀληθῆς δὲν εἶσαι νότα μπίνε
 τῶν 'Γουργυσιῶν εὐκολά δὲν βλέπεις τὰς βαλβίδας.

Μέλι τὰ χεῖλή σου σκορπὸν ὡς τὰ ζαχαροκάλαμα,
 ἔχεις και μιά σεμνότητα πραχματικῶς παλαιά,
 εἶσαι σὰν κόρη 'ντροπαλῆς κι' ἕνα κομμάτι μάλαμμα
 ὡπᾶν κι' αὐτὰ ποῦ 'βρίσκονται μίς 'στὴν Καλλιρροῖν.

Κί' ἂν ρήτωρ λέγεται δεινός, μὰ νά 'μιλῆ δὲν θέλει
 και βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του τὰ λόγια μί τσιγκέλι,
 και δάχνει πῶς ἡ σιωπῆ ἂν κόσμον 'στὴν γυναικία
 φέρη μονάχα μιά φορὰ, 'στὸν ἄνδρα φέρει δέκα.

Σ'

Π.—Τί πατινάδα και γι' αὐτὸν τὸν Τσαμαδὸ νά κάνω ;
 πέρσο τὸν ἐτραγουῶδησά και μί τὸ παραπάνω.
 Και τώρα μ' ἔδους εὐχομαι τὰ νία μας Κουβίρνα
 νάσαι σιδηροκέφαλα μί σιδηρίνις στέρνα,
 κι' ἡ δόξα νά τὰ τραγοῦδῆ και νά τὰ στεφανῶνῃ
 ὡς ποῦ τὸ προσδοκῶμενον ν' ἀκούσομαι κανόνι
 και μί τὸν Θρόνον κρᾶζομεν και μί 'δους τοὺς Συμβούλους ;
 εὐνὸ ἀπολύεις, Λόρδε μας, τοὺς δανειστάς τοὺς μούλους.»

Ὁ Λόρδος διατάγματα σπάρνει
 κι' ὄλα τὰ βρωμοφαίντιγγ ἀκυρώνει.

'Εγὼ, Τρικοῦπης κραταῖος, ρεπουμπλικάνος τίως,
 ὁ πρώτος ὁ Χαρίλαος, ἀλλὰ κι' ὁ τελευταῖος,
 ἔλιφ τῆς ἰσχῦος μου Πρωθυπουργός του κράτους,
 ἀντικονσουλτατικῶς πατάσων ἑπαράτους,
 ἕνα γωσπὸν διατάγμα τῶν Στέμματος σπάρνω
 και τὰ εἰσπράζει εἰς χρυσὸν ἀμίσιως ἀκυρώνω.

Ὁ Βασιλεὺς μου 'φώναξε ακυβίρνα δίγως ὄρους,
 κι' ἐγὼ τὰς ἄκρας μὴ φιλῶν Βασιλικῆς ματικῆς
 μὲ μιά πενήτ μου ἀκυρῶ συμβάσεις διαφόρους,
 νόμους ἀγράφτους και γραπτους και διεινῆς συνθήκας.
 Κάτω τὰ φαίντιγγ και τὰ σκρίπ, και τῆς Αὐλῆς τὸ σμῆνος
 ἄς 'δῆ πῶς εἶμαι Ρισιλιέ και νιός Μαζαρίνος.

Λογαρχισμὸ γιὰ τίποτα μηδὲ 'στό Στέμμα δίνω,
 κανεὶς μὴ βγάλῃ τσιμουδιά, κανεὶς μὴν ἐμιλῆ,
 κι' ἔπειτος ἀπεράσιμα ἐξάπαντος νά γίνω
 κρᾶτος ἐν κράτει, Βασιλεὺς ἐν ἄλλω Βασιλεῖ.

Τρομάζετε, λουράζετε, ζαρῶσετε ταῦτὰ σας...
 ἄκυρα τὰ λιμπρέτα σας, ἄκυρα τὰ χαρτὰ σας.

Κάτω τὰ φαίντιγγ και τὰ σκρίπ... ἰγῶμαι τὸ Παλατι...
 σας ἔσπασα, σας ἴσπασα, σας ἔπραγα τὸ μᾶτι.
 Τιτίλειστα... τὸ ζήτημα ὀριστικῶς ἐλύθη
 κι' ἄντι νά λείγουν τοῦ λοιποῦ τῶν Αὐλικῶν τὰ πλῆθος:
 «Βασιλικὴ διαταγῆ και τὰ σκληρὰ δέμνια,»
 θὰ λέν «Τρικοῦπη προσταγῆ και σκρίπ ἀκυρωμένια.»

'Εγὼ μὲ τῆς φοβίρας σας καθόλου δὲν ἰδρώνω
 και ὄς του νόμους καταργῶ και φαίντιγγ ἀκυρώνω.
 'Ενώπιον τοῦ Στέμματος ποτὲ δὲν θὰ λυγίσω,
 ἐνώσω δὲ 'στὰς φλίβας μου Μυλλόρδων αἶμα ρισί
 θὰ καταργῶ, θὰ καταργῶ, ὡς ὄτου καταργῆσω
 και τῆς 'Ελλάδος τὰ παλιὰ και τὰ καινούρια χρεῖ.

Κί' ἐγὼ Αὐθιγγῆ ὄπως σύ, ἀνεύθινα Αὐθιγγῆ,
 τῆς σῆς Μεγαλειότητος πετῶ τὰ ντοκουμέντα,
 κι' ὄσα χαρτὰ σφραγίζονται μί τὴν 'ὄικη μου βούλα
 αὐτὰ θὰ λήγῃ ἔγκυρα ὁ κόσμος ἀπαξάπας,
 ὄλα δὲ τᾶλλα τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνονται μιά βούλα
 κι' ἂν ὑπογράφεται σ' αὐτὰ φαρῶς πλατύς κι' ὁ Πάππας.

Κί' ἐγὼ πορφόρας ἐρυθρᾶς και Στέμματα θὰ βάλω,
 ἂν δὲ Μανώλη μ' ἔλεγαν, ὃ δούλι μου Αὐθιγγῆται,
 κατὰ τὸν Πτωχοπρόδρομον θὰ ἦμου δίγως ἄλλο
 'Εμμανουήλ καρβασιλεὺς κατὰ σαρανταπέντε.

Ἐὰς ὀλέγεις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τί φέγγει και τί λάμπει ;
 ποῦ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μωρισποτισμῖνο,
 ὅπου καθένος λαχαρὰ και θίλει μέσα νάμπη
 νά κόψη χεμωνατικό κοστοῦμο νεφερμένιο ;
 'Αἰδοσπούλων λέγεται Κατάστημα θαυμάσιον,
 ὅπου νομῆζεις 'Αγγλικὸν πῶς βλέπει ἰργαστάσιον.
 'Ἐκεῖ μεγάλων αἰθουσῶν χρυσῆ φωτισούσια,
 ἰκεῖ και νία συλλογῆ λαμοδετῶν πλουσία,
 κι' ὄμβριλλαι πεικιλόσχημαι και πάντα τᾶλλα εἰδη,
 ποῦ τὰ κυτᾶζων γάκοιτες και Παριζιᾶνοι πούρσι,
 ἰκάνει δὲ τὸ μαγικὸ τῆς κοπιτικῆς φλαλλίδι
 κάνει τὸν ἴσο πρὸ κομῆ και ντύορ τὸν καμπόρη.

Συγγαίρω τὸν 'Αντώνη τὸν Παππακρυμακόπουλο,
 τὸν ἔμπροσθεν τοῦ Πύργου και πρῶτο λιβεντόπουλο,
 ὅπου μ' εὐγὰς οἰκίαιον και φιλικὰς προσρήσεις
 ἠραβωνισθη κόρην ὄρσιαν τῆς 'Αμφίσις,
 τὴν 'Ὀλγαν Πιτροπούλου, τὸν κοριτσιῶν κμαίρι.
 κι' εἶθε χρυσὸ νά γίνου ὄρηγορα ζευγάρι.

Τὴν αἰριον τὰ πωλητῆ μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων
 ἕνα περιγράφτονον βιβλιον τὸν αἰώνων,
 ἦγουν 'Ἐξ ὀριστοῦ τῆς Γ' ἡ σ, ποῦ εἶναι μιά τρομάρα,
 κι' ὄπως δὲν πᾶρῃ ἀπ' αὐτὸ θὰ κάνῃ κουταμάρα.
 'Ἐκαστον ταῦχος μοναγὰ δέκα λεπτὰ τιμάται
 και πᾶρετὶ τὸ, βρὶ παιδιᾶ, και νά μὲ βλαστημάτε.

'Ἐ τοῦ ντοκουραῖου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὄδου τοῦ Προαξιῶν κοιορτῶς κοίτης.